

870 9

VERSLAG

Naar aanleiding van de gewisselde stukken heeft de Commissie van Voorbereiding op Vrijdag 27 April in den brede met de heer Minister van Financiën van gedachten gewisseld over een aantal vraagpunten. De Minister had zich doen vergezellen van de heren Popken en Van Beek, resp. Directeur Binnenlands Geldwezen en referendaris bij zijn Departement.

1. Met betrekking tot artikel 2 bracht de Commissie naar voren, dat de bepaling van het aantal leden van de in lid 2 bedoelde Commissie van Advies op ten minste 9 en ten hoogste 17 leden kennelijk wijst op het voornemen om een voorzitter te benoemen, die niet uit de kring van de belanghebbenden komt. Het kwam de Commissie gewenst voor, dit met zoveel woorden in de wet vast te leggen. Ook meende de Commissie, dat duidelijk moet blijken, dat de pariteit, bedoeld in het derde lid, een pariteit betekent tussen de tussenpersonen enerzijds en de verzekeraars, bij wie de gevolmachtigde agenten behoren te worden ingedeeld, anderzijds. Ook behoort er bij de keuze van de leden dezer Commissie uit de kring van de tussenpersonen op gelet te worden, dat deze niet alleen voortkomen uit die organisaties, welke bij een der centrale werknemersorganisaties zijn aangesloten, doch mede uit de door de Regering representatief geachte organisaties voor de desbetreffende sector van het bedrijfsleven.

De Minister van Financiën verklaarde zich bereid het wetsontwerp in de hier bepleite zin aan te vullen; hij achtte het niet nodig in artikel 2 uitdrukkelijk vast te leggen, dat onder de verzekeraars mede worden begrepen de gevolmachtigde agenten, aangezien het eerste lid van artikel 21 daaromtrent geen twijfel laat bestaan.

2. De Commissie achtte de leden 3 en 4 van artikel 3 in strijd met het saneringskarakter van het ontwerp. Zij was daarom van mening, dat deze leden behoorden te vervallen.

De Commissie was voorts van mening, dat het een gelukkige wijziging geweest is om de volksverzekering onder de werking van deze wet te brengen. Intussen stuit het naar haar mening toch wel op praktische bezwaren om alle bepalingen, welke ten aanzien van tussenpersonen worden voorgesteld, ook van toepassing te verklaren op de volksverzekeringsagent; te dien aanzien ware een nadere voorziening te treffen.

De Minister verklaarde zich bereid lid 4 te schrappen; ook kon hij zich verenigen met het voorstel van de Commissie om artikel 3 aan te vullen in diër voege, dat de volksverzekeringsagent volgens regelen, bij algemene maatregel van bestuur te stellen, van bepaalde verplichtingen, die dit wetsontwerp op de tussenpersoon legt, wordt vrijgesteld. In deze algemene maatregel van bestuur dienen evenwel bepalingen te worden opgenomen, waardoor het de volksverzekeringsagent onmogelijk wordt gemaakt op een ander dan het beperkte terrein werkzaam te zijn, tenzij met inachtneming van de wettelijke bepalingen in volle omvang.

De Minister had intussen aanvankelijk bedenkingen tegen een laten vervallen van lid 3. De daarbedoelde natuurlijke personen behoren naar zijn opvatting niet tot de kring van de eigenlijke tussenpersonen; door het minimumsalaris, in dit artikel bedoeld, vrij hoog te stellen — en het ligt in het voornemen van de Regering dit te bevorderen —, zal het voorts een betrekkelijk kleine groep personen betreffen. Bij haar repliek handhaafde de Commissie unaniem haar voorstel tot schrapping ook van lid 3, waarna de Minister toezegde zich ter zake nader te beraden.

Nog werd door de Commissie aandacht gevraagd voor de positie van de employé's bij de assurantie-afdelingen van de grote banken.

De Minister verklaarde in dit verband, dat hij er op zal toezien, dat de in artikel 5, lid 1, onder a, bedoelde algemene maatregel van bestuur geen bepaling zal bevatten, op grond waarvan de bestaande assurantie-afdelingen dezer banken zouden moeten verdwijnen.

3. De Commissie was algemeen van oordeel, dat de in het eerste lid van artikel 10 bedoelde termijn van 5 volle kalenderjaren behoort te worden teruggebracht tot 3 jaar. De Minister verklaarde zich bereid deze wijziging aan te brengen, mits de overgangstermijn op 5 jaar zou worden gehandhaafd. Hiertegen bestonden bij de Commissie geen bezwaren.

4. Door de Commissie werd er op gewezen, dat van deze wettelijke regeling de verzekeraars evenzeer profijt hebben als de tussenpersonen. In de Commissie van Advies zijn beide groepen paritair vertegenwoordigd. In het licht van het voorgaande komt het billijk voor, dat

beide groepen van belanghebbenden delen in de kosten, welke de Sociaal-Economische Raad maakt bij de uitvoering van deze wet.

De Minister van Financiën had aanvankelijk bezwaar tegen een brengen van een deel der kosten ten laste van de verzekeraars. Deze regeling beoogt een toezicht op de tussenpersonen te scheppen; bij de verzekeraars bestaan er, voor wat de sector van de levensverzekering betreft — en andere sectoren zullen volgen —, reeds organen, die op hun faits et gestes toezien. Hij was evenwel bereid, dat deel der kosten over beide groepen te doen verdelen, dat verband houdt met de uitgaven van de organen, waar beide groepen bij betrokken zijn. De inschrijvingskosten, bedoeld in het 4de lid van artikel 7, behoren in ieder geval ten laste van de aanvragers te komen.

De Commissie betoogde bij haar repliek, dat het psychologisch geen goede uitwerking zal hebben, wanneer een regeling, waarvan onmiskenbaar zowel de verzekeraars als de tussenpersonen profiteren, alleen of in hoofdzaak door deze laatste zou moeten worden betaald. Dit laatste zal zeker niet het geval zijn, wanneer te zijner tijd de uitvoering van deze wet zal worden opgedragen aan organen, als bedoeld in de Wet op de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie.

Voor dit laatste argument was de Minister toegankelijk. Hij verklaarde zich bereid nader te overwegen of het in verband met de uitvoering mogelijk zal zijn het ontwerp in de door de Commissie bepleite richting te herzien.

5. De Commissie handhaafde ook bij dit mondeling overleg de reeds eerder in de stukken naar voren gebrachte bezwaren nopens het niet openbaar zijn van Register D. De Commissie voegde er nog aan toe niet te kunnen inzien, dat iemand bezwaar zou maken om in een register publiekelijk als agent te boek te staan, wanneer hij er geen bezwaar tegen heeft om de provisie van een toch als agent afgesloten verzekering op te strijken.

De Minister wees er op, dat de niet-openbaarheid van Register D niet samenhangt met de belangen van de ingeschreven aspirant-verzekeringsagenten, doch met bezwaren van de verzekeraars, die van openbaarheid een concurrentiestrijd vrezen.

Door de Commissie werd er nog op gewezen, dat de openbaarheid van Register D te zamen met de provisiemaximering van artikel 14 wellicht als gevolg zou hebben, dat de gevreesde concurrentie, die b.v. in de sector van de levensverzekering niet of minder bestaat, op de duur zou verdwijnen.

De Minister wees er zijnerzijds nog op, dat de niet-openbaarheid van Register D niet betekent, dat het een geheim Register is; een iegelijk kan immers inlichtingen vragen. Met een in dit verband gedaan voorstel van de Minister om de inlichtingsplicht, waarover de toelichting, spreekt in de Wet op te nemen, verklaarde de Commissie in te stemmen.

6. De Commissie had aanvankelijk bezwaar tegen de in lid 1 van artikel 10 aangelegde productiemaatstaf. Naar het haar voorkwam, zou het billijker zijn een behoorlijke gemiddelde productie te nemen over de 5 of 3 jaar, die men als ingeschrevene in Register C heeft doorgebracht.

De Minister verklaarde zich bereid artikel 10 in die geest te wijzigen, dat als maatstaf wordt genomen de gemiddelde productie of de grootte van de portefeuille.

7. Het kwam de Commissie ongewenst voor, dat iemand, die, na 5, respectievelijk 3 jaar niet heeft voldaan aan het bepaalde van het 1ste lid van artikel 10, na ten hoogste één jaar in Register D te hebben vertoefd, weer automatisch in Register C zou kunnen worden ingeschreven. Voor zulk een tussenpersoon ware te bepalen, dat hij moet voldoen aan de bij A.M.v.B. te stellen eisen ter waarborging van een vakkundige uitoefening van het assurantiebemiddelingsbedrijf vóórleer hij opnieuw in Register C wordt ingeschreven.

De Minister verklaarde zich bereid het voorstel in deze zin te wijzigen.

8. Met betrekking tot artikel 13 werd er door de Commissie op aangedrongen, dat alleen zij als tussenpersoon mogen optreden, die inderdaad in Register D staan ingeschreven. Het moet niet zo zijn, dat iemand, omdat hij tegen een „postje” is aangelopen, zich daarom in Register D laat inschrijven.

De Minister bleek bereid ook in dit opzicht de Commissie tegemoet te komen, met dien verstande, dat, wanneer iemand zich heeft aangemeld voor inschrijving in Register D, hij zich als ingeschreven zal mogen beschouwen, wanneer hij binnen een maand na de datum van de verzending van de aanmeldingsbrief geen afwijzende beschikking van de Sociaal-Economische Raad heeft ontvangen. Mocht zulk een afwijzende beschikking hem na afloop van bedoelde termijn bereiken, dan kan de betrokkene zich uiteraard niet meer als ingeschreven beschouwen.

9. De in artikel 14 voor alle verzekeringssectoren voorgeschreven provisie-maximering stamt nog, zo meende de Commissie, uit de tijd

van het ontstaan van dit wetsontwerp, toen er van een grote tegenstelling tussen verzekeraars en tussenpersonen kon worden gesproken. Intussen is bij de brandverzekering vruchtbaar overleg gaande tussen verzekeraars en tussenpersonen, terwijl in de sector van de levensverzekering door bestaande agreements provisie-maximering vooralsnog niet nodig schijnt.

De grootst mogelijke meerderheid der Commissie was op deze gronden van oordeel, dat de Regering weliswaar de bevoegdheid moet hebben om met betrekking tot de provisiemaximering regelend op te treden, doch dat het overbodig schijnt ter zake op dit moment een dwingend voorschrift in de wet op te nemen.

De Minister wees er in dit verband op, dat het voorgestelde in artikel 14 mede in de wet is opgenomen ter bescherming van de verzekerden. Hij was met de Commissie van mening, dat de Regering in ieder geval de bevoegdheid moet hebben om waar nodig provisiemaxima vast te stellen; hij verklaarde zich intussen bereid te overwegen om artikel 14 in de door de grootst mogelijke meerderheid der Commissie voorgestane zin te wijzigen.

Naar de mening van de Commissie is er voorts aanleiding om te bepalen, dat de Sociaal-Economische Raad hogere beloningen kan toestaan dan de in het eerste lid van artikel 14 bedoelde provisiën. Dit is daar nodig, waar tussenpersonen naast afsluit- en verlengings- of incassoprovisiën terecht nog andere vergoedingen ontvangen. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot artikel 27.

De Minister wees er op, dat met opzet de beloning, bedoeld in de artikelen 14 en 27, beperkt is tot afsluit-, verlengings-, incasso- en tekeningsprovisiën. De andere vormen van vergoeding (winst-aandelen, super-provisie en vergoeding van onkosten) moeten in vele gevallen als uitwassen worden beschouwd. Ten einde tegemoet te komen aan die gevallen, waarin dit niet zo is, verklaarde de Minister zich bereid lid 3 van artikel 14 en artikel 27 zo aan te vullen c.q. te wijzigen, dat in gerechtvaardigde gevallen een hogere beloning kan worden gegeven.

10. Naar aanleiding van het voorgestelde in lid 4 van artikel 14 merkte de Commissie op, dat het billijk zou zijn, wanneer de provisie, welke de S.E.R. van de verzekeraar ontvangt, gestort wordt in het fonds, waaruit de onkosten voor de S.E.R., aan de uitvoering van deze wet verbonden, worden betaald. Het zou onbillijk zijn, wanneer deze provisiën in de algemene kas van de S.E.R. zouden vloeien.

De Minister verklaarde zich bereid het daarheen te leiden.

Voorts rees met betrekking tot dit lid van artikel 14 nog de vraag, wat er geschiedt met agenten, die zelf werken met een aantal sub-agenten, ingeschreven in Register D. Deze agent heeft de mogelijkheid eigenlijk aan de S.E.R. toekomstige provisie te innen en aan zijn sub-agenten door te betalen.

Ook de Minister zag hierin een mogelijkheid om de wet te ontduiken, hetgeen moet worden tegengegaan. Hij verklaarde zich bereid te overwegen of het niet mogelijk zou zijn door middel van een disciplinaire straf ten opzichte van zulk een agent dit euvel te keren.

11. Met het voorgestelde in het 2de lid van artikel 15 zou de Commissie vrede kunnen hebben, wanneer de ontheffingsbevoegdheid van de Regering facultatief zou zijn ten aanzien van bepaalde groepen van ingeschrevenen in de Registers A en B, die over een doeltreffend apparaat beschikken om in geval van schade op te treden. Ook zou het 2de lid van artikel 15 moeten worden aangepast aan de voorgenomen wijziging in artikel 14.

De Minister verklaarde zich bereid artikel 15 in deze geest te wijzigen.

12. De Commissie meende, dat er op het ogenblik tussen verzekeraars en agenten overeenstemming bestaat met betrekking tot het z.g. portefeuillerecht. In dit licht bepleitte de Commissie een wijziging van artikel 19 in die geest, dat in plaats van beheer over een portefeuille zou worden gesproken van incasso van premiën.

De Minister verklaarde zich bereid, indien ook hem van de hier aangenomen overeenstemming zal zijn gebleken, een wijziging van het artikel in deze zin te overwegen.

13. Met betrekking tot het 4de lid van artikel 21 rees de vraag of het juist is, in de wet de gevolmachtigde agenten te vermelden, die regelmatig het verzekeringsbedrijf uitoefenen ter beurze van Amsterdam of Rotterdam. Dit geeft voet aan de opvatting, dat de Minister het voornemen heeft de gevolmachtigden ter beurze te Amsterdam of Rotterdam ontheffing te verlenen van een aantal bepalingen der wet; er zijn echter ook gevolmachtigden in de provincie, die daarop aanspraak zouden kunnen maken.

De Minister verklaarde zich bereid het 4de lid van artikel 21 zo te wijzigen, dat daaruit niet een discriminatie kan worden gelezen ten opzichte van de gevolmachtigde agenten in de provincie.

14. Artikel 24 gaf de Commissie aanleiding tot de opmerking, dat de regeling met betrekking tot de schriftelijke instructie nogal stroef is. Het zou aanbeveling verdienen de leden 3 en 4 van dit artikel wat soepeler te redigeren.

De Minister verklaarde zich bereid een en ander nader onder ogen te zien.

15. Naar aanleiding van de artikelen 25 en 26 stelde de Commissie de vraag of wel voldoende rekening is gehouden met het geval, dat aan één persoon door verschillende maatschappijen volmachten zijn verleend. De Commissie meende, dat b.v. artikel 26, lid 3, aangevuld zou moeten worden.

De Minister van Financiën zegde toe, ook deze aangelegenheid nader te bezien en, indien nodig, wijziging in het voorstel aan te brengen.

Met de mededeling van het bovenstaande meent de Commissie, na kennis genomen te hebben van de Tweede Nota van Wijzigingen en het advies van de Sociaal-Economische Raad, die op 22 Juni 1951 werden ingezonden, dat de openbare beraadslaging over dit ontwerp voldoende is voorbereid.

Aldus vastgesteld 26 Juni 1951.

VAN DER ZAAL
KROL
BACHG
HOFSTRA
HOOGCARSPHEL
CORNELISSEN
JANSSEN.

870 10

ADVIES SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD

*Aan Hunne Excellenties de Ministers
van Financiën en van Economische Zaken,
's-Gravenhage.*

ADVIES van de Sociaal-Economische Raad betreffende de taak, hem opgedragen bij het gewijzigd ontwerp van wet tot regeling van het assurantiebemiddelingsbedrijf.

Bij Koninklijke Boodschap van 22 Juni 1948 werd bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend een ontwerp van wet, houdende regeling van het assurantiebemiddelingsbedrijf. Het Voorlopig Verslag van de Tweede Kamer verscheen op 13 April 1949 en de Memorie van Antwoord op 10 October 1950. Deze laatste was vergezeld van een Nota van Wijzigingen van verstrekkende aard.

Een van de voornaamste wijzigingen in het oorspronkelijke ontwerp aangebracht, heeft betrekking op de uitvoering van de in het ontwerp vervatte bepalingen. Terwijl aanvankelijk die uitvoering grotendeels was opgedragen aan een ambtelijk orgaan, het Registratiebureau, werd bij het Gewijzigd Ontwerp van Wet in handen gelegd van de Sociaal-Economische Raad.

Waar het een regeling betreft, waarin een vergaande ordening in een omvangrijke tak van het bedrijfsleven wordt geprojecteerd, valt hier dus een uitgebreide taak aan de Raad toe. Het komt de Raad, waar hij hier in zo ruime mate tot medewerking aan wetsuitvoering wordt geroepen, wenselijk voor Uwe Excellenties zijn oordeel kenbaar te maken, zowel omtrent zijn inschakeling zelve als omtrent de wijze, waarop dit zal geschieden.

Daarbij moge de Raad vooropstellen, dat de gedachte van uitvoering van de wettelijke regeling door organen van het bedrijfsleven zelf slechts kan worden toegejuicht. Vanuit dit oogpunt bezien, is de wijziging in het wetsontwerp, welke de Sociaal-Economische Raad in de plaats doet treden van het aanvankelijk in het wetsontwerp opgenomen Registratiebureau, zeker een verbetering. Dit wil echter niet zeggen, dat daarmee de juiste oplossing is bereikt. Deze kan slechts zijn gelegen in een uitvoering van de voorgestelde regeling door het betrokken deel van het bedrijfsleven zelf, d.w.z. door publiekrechtelijke bedrijfsorganisaties van het verzekerings- en assurantiebemiddelingsbedrijf. Slechts de omstandigheid, dat deze vooralsnog ontbreken, kan de Raad doen berusten in zijn inschakeling. Uitdrukkelijk spreekt hij uit, dat hier slechts sprake mag zijn van een overgangstoestand, welke, zodra daartoe de mogelijkheid bestaat, moet ophouden door